

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ελλογείται μετριόυσαν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τὸν Παρθενώνον.

Δεκεμβρίου τετάρτη,
ἀγριεύει καὶ ἡ Επάρτη.

Ο Τραυλός εἰς τὸν Μπουφίδην
τὸ κουδούνι παραδίδει.

Π. — Τι κάνεις;

Φ. — Τι νὰ κάνω, μισθεὶς καπούλογάσση;
Επίσης Δευτέρα καὶ Τρίτη καὶ Τετάρτη,
καὶ ἔκδρομος ἡ Προεδρεία δεῖ εἶναι μεραρχή.
καὶ ἔχαρετο για τοῦτο Τραυλός δὲ Κεραλλή,
μα τὸ πρῶτον τῆς Πλέκτης τὴν πῆγε για την
ὅ κύριος Μπουφίδης, ἡ ποτισμομαζητή.

Καὶ ἔχαρη κάθε φίλος τοῦ κόμματος καίδε
καὶ ἔδοσε τὸ κουδούνι σὲ τούτον δὲ Τραυλόν.
Καὶ δὲ Κόντες, πούρηι φίλοις δὲ κινάτοι δημά,
τὸ πρώτον τὸν καίδη
δεσμός τὸ συνεχάρη,
ποὺ Πρόδεδρος ἐβγῆσε μὲ γίλα δηδ στανεά.

Ἐδέχθη τέλος πάντεσν... γειά σου, μένει Μπουφίδη,
τοῦ κόμματος στολῆ.

Σὸν κτύπα τὸ κουδούνι, ποὺ τέλει ταπεινόσα,
σὸν κτύπα τὸ κουδούνι, ποὺ αναρρόλεξε πόδα.

Ἄντερ οργησάσων κόβει κατηίσταται καὶ δειπνός,
ἐντρῆ τὸν κομισμένον, κοινάζει τοὺς διαδόνους,
αὐτὸν δεσμεῖει γλάσσας
καὶ δούρουσκον λαΐσ,
καὶ φρουρίδεις θόσας
τὸν σπλάσθιν προκαλεῖ.

Σὸν κτύπα το, Μπουφίδη,
ποὺ κόβει τὸ βρασίδε
ουπόρων θενδρώσον
καὶ εὐγενικῶν πατέρων,
βρασίδη σάν καὶ τοῦτο: σκάσε, μισθεὶς μαγούνθη,
προπονεῖσα σούν μαθέσω τὸ κατούοδο τουλούρη.

Περιδόσμος, γομάρ,
περιθούματα καὶ ίδα,
ποὺ δάρδολος σοῦ πάρη
καὶ μάντα καὶ πατέρα.

Ἐνηγκάδεα τέσσερα καὶ χίλια
ποὺ θὰ "βρούνται λαγοὶ μὲ πετραχήλαια.

Οκτακόδα καὶ ἔξιντα καὶ ἑνέα,
κριώτι λέγε πῶς θάλωμε νέα.

Πάρετο... νάτο νάτο,
κτέπλα τὸ καμπλανάτο,
τὸ τρίς ἀναθεμάτο,
πούραι βοὴ γεμάτο

Σὸν κάνει το κομμάτα
στην ζάλη τὸν μαγύδαν...
κυττάξετε το μάτρα
τὸν δάειρον παγάδαν.

Μεγάλο τόνοβρά του,
λασθητηρούρα,
καὶ κάθι μετέηματο του
σημαίνει "λευθερούρα.

Οποταν πουνδουνίζῃ
τὶ πόδους δάρυνται εἰ.
Τὸς Βαλπούργιας νόκτας ταράττει τῆς Βουλής,
ποὺ καροτοῦδ δὲν πλέγει καὶ δ Μεγιστοφελής.

Νικολή λελέγκο,
πίται κοκκαρέγκο,
γιὰ κτέπλα τὴν καμπάνα,
να μαλεπούντε φίλοι
τοῦ κόμματος ποιητοί
νά φέν τὸ μακαρούν
μὲ τὸ χρυσὸ πησούν.

Νικολή λελέγκο,
πίται κοκκαρέγκο,
γιὰ κτέπλα τὴν καμπάνα,
μὲς στὴ γλωσσοποάνα,
να μαλεπούντε οι Φράγκοι
σὲ τούτη τὴν άναγκη,
καὶ μέτημα τον νὰ γίνη
δ, τι μᾶς δεῦ μεγά.

Νικολή λελέγκο,
πίται κοκκαρέγκο,
γιὰ κτέπλα τὴν καμπάνα,
στοι καράστες τὴν φαράνα,
καὶ οι Φράγκοι τὸν έλεγχον τὸ μάτρα γα μερισσούν.

Π. — Βρεθείτης Φασούλης, σπαμάτια πρίν σε ξυλοκοπήσω...
τὸν Πρόδεδρον τὸν νέον καὶ ἔγω θά χαιρετήσω.

Πρόδεδρε μὲ τὸ μοῖσι,
κτύπα τὸ λεπρενά,
τὸν Βούλγαρο τὸν Τσούση
νὰ ανηδάμει μὲ αὐτό.

Κτύπα μας τὸ κοιδούν, τὸ τρίς ἀνάθεμά το,
νὰ τρέξῃ στὸ Ταμεῖο, ποῖναι χαροῖται γεμάτο,
καὶ ζερωκανός
καὶ κοιλαρᾶς τραπός,
δηῦσι σωστὸν μαρβέλι
στὴν καθισμά τον θέλει.

Κτύπα νὰ γίνουν στόλοι καὶ τρομερά στρατεύματα
μὲ χαροπειρωσεύματα,
βάρα τὸ νὰ βαρούνει μὲ βαρυγδούλην τῆνος;
κτύπα τὸ νὰ κινούμει τὴν κοιτρα μας στὸν τοίχον.

Κτύπα τὸ τῆς μονφλούζας νὰ δῆ τὴν προκοπή της,
κτύπα τὸ τῆς μονφλούζας, ποῦ τῆρε στὸν πατποῦ,
κτύπα το, καὶ δὲ Ζάημης τὸν Κόντη νὰ συνδρέμῃ
καὶ γεῦμα νὰ τοῦ κάμη
μὲ ψάρια μαρινάτα, πλακί, τηγανητά,
βραστά τε καὶ ψητά.

Κτύπα, καὶ δὲ σεχαράρημα ἐκεῖνος τῆς Αμρίστης
νὰ θυμηθῇ τὸν Κόντη γιὰ νὰ μήτι τρέξῃ κοίσις,
καὶ γίνουν εἰλογαῖς
μὲ μάχαις καὶ σφραγαῖς,
καὶ κυνηθῇ τὸ δάσος ἐκεῖνο τῆς Βιργίνης
καὶ τοῦτο τὸν καιόδο,
καὶ δὲ Κορδονᾶς μὲ νέαν γεανικάς δυνάμεις
δράπεζη πατερῷ.

Φ. — Ω Περικλέιο φίλαται, Ρωμηὶ κατοικογδάρη,
δηῦσι νὰ ζῆσι επιτήσης σὲ χρόνους θαυμασίους,
γυρεύει αιδηρόδρομον καὶ ἡ σύγχρονός μας Σπλότη
καὶ δὲ Λεοντίδης θερζάτα μὲ τοὺς τριαντόσιους.

* Οἱ ξεῖν ἀγγέλλειν τάχυτα στὸν Κόντη, ποῦ κοιμᾶται,
μα καὶ στὸν Βουλευτά,
πᾶς θέλουν αιδηρόδρομον οἱ νέοι Σπλόται,
καὶ τὰς μᾶν ἐπὶ ταῖς.

* Οἱ ξεῖν ἀγγέλλειν τάχυτα σ' θεοὺς τὰ γόνχα ξένουν
νὰ τῆρε νὰ ξεροῦν κοιλαῖς,
καὶ ἀν τώρα τῶν Σπλόται τὴν μήνην παροξύνουν
θὰ πάθουνε δουλεῖας.

* Άλλο καὶ τοῦτο ξερνικό,
καὶ ἡ Σπλότη μας κοράπει,
καὶ πάσει γιὰ καὶ δέ μακό
μαδέρι καὶ καδόρι.

Π. — *Πήγα καὶ στὴ Σάρρα, στὸ Βασιλικό,
τήγα καὶ στὸ στήν τὸ Βουλευτικό,

εἴδα τὴν κυρία μὲ τὰς καμπίλιες,
εἴδα τὸν κυρίον μὲ τὰς διαδίλιας.

Φ. —

Σύρε νὰ θαυμάσῃς, βρὲ κατοικογδάρη,
τὸν Ἀστεία, γιὸ τοῦ Μποναπάτερη,
καὶ ξεπίτα μαζί μον πήγανε νὰ δῆς
καὶ τοῦ Παριζιανέτου τοῦς Ἀστείες.

*Ελα κόπταξε τους δλοντες στὴ αειφά,
κόπτα πάς φρούριας γάρια φιεφά,
σχέδια μεγάλων ολονομούν
καὶ δικαστηρίουν καὶ *Αστυγομάτην.

Τούτον τὸν Κορφάτη δές τὸν φρεσωτό,
κόπτα καὶ τὸν γέρο τὸν σταυροφέτο,
μηδὲν κλλονε, δηῦσι θέλοντας σώνε καὶ καλλά^{την}
σάν καὶ απούς τοὺς δύο νὰ πετοῦν γηρηλά.

Κακομοίσα Σάρρα, σὲ Γαλλίς απονθάλα,
πήγανε νὰ παλῆς τὸν Ἀστεία
μαναχά σι δέρνος βλάκας καὶ κοντούς,
καὶ δηγι *στῆς *Ελλάδος τοὺς σταυροφέτους.

Π. — Τὸν είδες τὸν Ζαήμη μας, ποῦ δὲν τοῦ ιφεγίης φράζει
καὶ τοῦ ζυγίουν την μίλα μὲδὲ μαργαριτάρι;

Φ. — *Ευάλη ποῦ δρύσουν καὶ δέραμα γιὰ τοῦτο,
καὶ λέν δύο τον Πρόδεδρο ποῦ έβαλε τὸν Μπούτο.

Π. — Τὸν είδες καὶ τὸν Θεοδωρῆ, τὸν Μπαζόδη — Μπατάτη.

Φ. — Καὶ δεκίνος είχε Πρόδεδρο τὸν γέρο Τσαρλαζάτη.

Μα καὶ δης Πύλον Μισούλης, κολλήγα φραγούένη,
δμαξήδον δὲν πρόβρισας δομαίος ἀπ' ἐκεῖ,
μέσα στὸν οιδηρόδρομο ποτὲ σχεδὸν δὲν μπαίνει,
τὸν πάντας τούρμας σὰν περή την Σκάλα την Καμή.

Π. — Καὶ δὲ Λεληγεωδργης ἐπειτα καὶ δὲ Ράλλης μυστικά
νομίς την πηγοφέτη ποὺς έργιζαν λευκά.

Είδες καὶ τὸν Σμόποντο;

Φ. — Τὸν είδα, φαμφαρόνο,
καὶ δεκίνος είχε Πρόδεδρο τὸν δαντό του μότο.

Π. — Γιὰ κτύπα τὸ κοιδούν σου, Μπονφλή, τεχνικά,
νέας ζωής καὶ δράσεως νὰ μάς φυσήσῃ φύσημα,
νὰ πουληθοῦν καὶ τάχησαν τοῦ κράτους βίκα
καὶ δηρηστα τώρα νὰ γενοῦν καὶ δεινά ποντικα χρήσιμα.

Κτύπα το, Νικολάκη μου, τοῦ Κερκυραϊού τέχχα,

κτύπα το γιὰ νὰ βγάλωμε πετσούσιν ἀπὸ λόγα.

Φ. — Πίλαι καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα τῆς κλειστῆς Προεδρείας.

Π. — Καὶ τώρα δέξουν χατούνικας μετά πολλῆς ἀνδρείας.

Δίγοι στίχοι γιὰ τὴν Σάρρα,
τὴν γρηγά τὴν ξέπιντάρα.

Χαῖρε σύ, Γαλλίς σπανία,
δὸν μᾶς εἰλημνήσες,
ἡλθες πάλι, δαμονία,
καὶ μᾶς έδαμεμητας.

Καὶ γιὰ σέρα μετρικό^{την}
καὶ γιὰ σέρα μερικάς
θ' απομεινούν τητούμιον,
θ' απομεινούν τητούμιον.